Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 8. junija 2016*

„Znamka Evropske unije — Prijava figurativne znamke Evropske unije, ki upodablja simbol miru — Zahteva za vrnitev v prejšnje stanje — Nespoštovanje roka za vložitev tožbe pri Splošnem sodišču“

V zadevi T-583/15,

Monster Energy Company s sedežem v Coroni, Kalifornija (Združene države Amerike), ki jo zastopa P. Brownlow, solicitor,

tožeča stranka,

proti

Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO), ki ga zastopa D. Gája, agent,

tožena stranka,

zaradi tožbe zoper odločbo drugega odbora za pritožbe pri EUIPO z dne 17. julija 2015 (zadeva R 2788/2014-2) glede zahteve za registracijo figurativnega znaka, ki upodablja simbol miru, kot znamke Evropske unije,

SPLOŠNO SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi E. Martins Ribeiro, predsednica, S. Gervasoni in L. Madise (poročevalec), sodnika,

sodni tajnik: E. Coulon,

na podlagi tožbe, v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložene 5. oktobra 2015,

na podlagi odgovora na tožbo, v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vloženega 6. novembra 2015,

na podlagi tega, da glavni stranki v roku treh tednov od vročitve obvestila o koncu pisnega dela postopka nista vložili predloga, naj se opravi obravnava, in na podlagi sklepa Splošnega sodišča v skladu s členom 106(3) Poslovnika, da bo o tožbi odločilo brez ustnega dela postopka,

izreka naslednjo

* Jezik postopka: angleščina.

Sodbo

Dejansko stanje

1 Tožeča stranka, družba Monster Energy Company, je 21. novembra 2012, pri Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO) na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Evropske unije (UL L 78, str. 1) vložila zahtevo za registracijo tega figurativnega znaka:



2 Proizvodi, za katere se zahteva registracija znamke, spadajo v razrede 5, 30 in 32 Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji blaga in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kakor je bil revidiran in spremenjen.

3 Preizkuševalec je z odločbo z dne 8. maja 2013 na podlagi členov 7(1)(b) in 7(2) Uredbe št. 207/2009 v povezavi s pravilom 11 Uredbe Komisije (ES) št. 2868/95 z dne 13. decembra 1995 za izvedbo Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 o znamki Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 189), kakor je bila spremenjena, zavrnil registracijo prijavljene znamke.

4 Tožeča stranka je 8. julija 2013 na podlagi členov od 58 do 64 Uredbe št. 207/2009 zoper odločbo preizkuševalca pri EUIPO vložila pritožbo.

5 Prvi odbor za pritožbe pri EUIPO je z odločbo z dne 11. decembra 2013 (v nadaljevanju: prva odločba) pritožbo zavrnil.

6 Tožeča stranka je s telefaksom z dne 23. junija 2014 pri EUIPO trdila, da je, potem ko je preverila stanje napredovanja zadeve, odkrila, da je prvi odbor za pritožbe pri EUIPO sprejel prvo odločbo. Vendar je navedla, da ji ta te odločbe ni vročil. Zato je zaprosila, naj začne teči nov rok za vložitev tožbe, da bi morda zoper prvo odločbo vložila tožbo pri Splošnem sodišču.

7 Tožeča stranka je, ker ni bilo odgovora na telefaks z dne 23. junija 2014, z elektronsko pošto z dne 2. julija 2014 ponovila svoj predlog s tem, da je pri EUIPO vložila pritožbo.

8 Oddelek „Pritožbe“ službe „Stiki z uporabniki“ pri EUIPO je z elektronsko pošto z dne 10. julija 2014 tožeči stranki odgovoril, da ji je bila prva odločba – v skladu s tem, kar je razvidno iz poročila o prenosu z naprave, uporabljene za pošiljanje, na katerem je poleg datuma, ure in številke naslovnika tudi navedba „OK“ – vročena s telefaksom z dne 20. decembra 2013. V bistvu je dodal, da je za obravnavanje tožbe zoper prvo odločbo pristojno Splošno sodišče in da bo dopustnost tožbe presojalo ob upoštevanju okoliščin in predloženih dokazov.

9 Tajništvo odborov za pritožbe je s telefaksom z dne 15. julija 2014 tožeči stranki potrdilo vsebino poročila o prenosu s telefaksa, uporabljenega za vročitev prve odločbe, in navedlo, da EUIPO ne more odobriti novega roka za vložitev tožbe.

10 Med tožečo stranko in službami EUIPO so bili v naslednjih tednih izmenjani še drugi dopisi in nazadnje je tožeča stranka vzporedno ukrepala v dveh smereh.

11 Prvič, z vlogo, vloženo v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 18. avgusta 2014 in vpisano pod opravilno številko T-633/14, je pri Splošnem sodišču vložila tožbo zoper prvo odločbo.

12 Drugič, istega dne je pri EUIPO vložila zahtevo za vrnitev v prejšnje stanje v smislu člena 81 Uredbe št. 207/2009.

13 V tej zahtevi je tožeča stranka, da bi ponovno pridobila pravico do izpodbijanja prve odločbe pred Splošnim sodiščem in da bi njena zahteva za registracijo znamke Evropske unije med postopkom pred sodiščem Evropske unije ostala vpisana v register EUIPO, navedla okoliščine in incidente, zaradi katerih naj bi se kljub vsej skrbnosti, ki naj bi jo dokazala, s to odločbo seznanila šele 17. junija 2014. Prva odločba z dne 20. decembra 2013 naj ji ne bi bila vročena. EUIPO bi torej moral navesti, da je treba spoštovanje roka za predložitev zadeve Splošnemu sodišču presojati tako, da se kot začetek upošteva 17. junij 2014, in v svoj register ponovno vpisati zahtevo za registracijo znamke Evropske unije, ki jo je vložila tožeča stranka.

14 Tajništvo odborov za pritožbe je z dopisom z dne 29. avgusta 2014 navedlo, da ni mogoča nadaljnja obravnava zahteve za vrnitev v prejšnje stanje, ker se člen 81 Uredbe št. 207/2009 nanaša le na roke, ki se uporabljajo v razmerju do EUIPO, ne pa na roke, ki se uporabljajo v razmerju do Splošnega sodišča, da poročilo o prenosu z uporabljenega telefaksa potrjuje vročitev prve odločbe 20. decembra 2013 in da lahko le Splošno sodišče, ki mu je bila zadeva predložena, o tem odloči.

15 Tožeča stranka je 28. oktobra 2014 pri EUIPO vložila pritožbo zoper dopis tajništva odborov za pritožbe z dne 29. avgusta 2014. Ta pritožba je bila 31. decembra 2014 dopolnjena z razširjeno vlogo, v kateri je tožeča stranka poleg razglasitve ničnosti dopisa tajništva predlagala ponovni preizkus njene zahteve za vrnitev v prejšnje stanje.

16 Postopek se je nadaljeval do 17. julija 2015, ko je drugi odbor za pritožbe pri EUIPO sprejel odločbo o zavrženju pritožbe, ki jo je pri njem vložila tožeča stranka, kot nedopustne (v nadaljevanju: izpodbijana odločba). Ta odločba je bila tožeči stranki vročena 5. avgusta 2015.

17 Odbor za pritožbe je v izpodbijani odločbi opozoril na nekatere določbe Uredbe št. 207/2009 v zvezi s pravnimi sredstvi zoper odločbe organov EUIPO, in sicer člena 58(1) ter 65(1) in (5) navedene uredbe. Opozoril je tudi na vsebino člena 81(1) iste uredbe, v katerem je opredeljeno splošno področje uporabe postopka za vrnitev v prejšnje stanje.

18 Dalje, navedel je, da dopis tajništva odborov za pritožbe z dne 29. avgusta 2014 ne pomeni odločbe, ki izvira s prvostopenjskega oddelka EUIPO, zoper katero se lahko vloži pritožba na podlagi člena 58 Uredbe št. 207/2009, in da pritožba zato ni dopustna.

19 Dodal je, da se v obravnavanem primeru člen 81(1) Uredbe št. 207/2009 nikakor ne uporablja. S tem, da je v bistvu poudaril, da se ta nanaša na položaje, v katerih ni bilo mogoče spoštovati roka „v razmerju do Urada“, in da je tožeča stranka zahtevala ponovno pridobitev pravic glede roka v razmerju do Splošnega sodišča za vložitev tožbe pri njem, to je v okviru postopka, ki se ne izvaja pred EUIPO, je menil, da ni pristojen za odločitev o zahtevi. V zvezi s tem je zavrnil razlago tožeče stranke, v skladu s katero je treba rok, omenjen v tej določbi, razumeti kot rok, ki „se nanaša na“ EUIPO ali „je v povezavi z“ EUIPO, drugače povedano, ki se računa v povezavi z vsakim aktom EUIPO.

20 Odbor za pritožbe je še dodal, da postopek v zvezi s tožbo tožeče stranke zoper prvo odločbo pred Splošnim sodiščem še poteka in da to potrjuje nepristojnost odbora za pritožbe za odločanje o zahtevi za vrnitev v prejšnje stanje.

21 Splošno sodišče je s sklepom z dne 9. septembra 2015, Monster Energy/UUNT (Upodobitev simbola miru) (T-633/14, neobjavljen, EU:T:2015:658) tožbo zoper prvo odločbo zavrglo kot očitno nedopustno, ker je bila vložena prepozno. Ta sklep je bil predmet pritožbe pred Sodiščem. Sodišče je s sklepom z dne 4. maja 2016, Monster Energy/EUIPO (C-602/15 P), pritožbo zavrnilo.

22 V teh okoliščinah je tožeča stranka 5. oktobra 2015 vložila to tožbo.

Predlogi strank

23 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— izpodbijano odločbo razveljavi;

— zadevo vrne v odločanje drugemu odboru za pritožbe pri EUIPO, da bo vsebinsko odločil o zahtevi za vrnitev v prejšnje stanje;

— EUIPO naloži plačilo stroškov.

24 EUIPO Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— tožbo zavrne;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

25 Tožeča stranka v podporo tožbi v bistvu navaja štiri tožbene razloge. Prvič, odbor za pritožbe naj bi kršil člen 58 Uredbe št. 207/2009 s tem, da je menil, da dopis tajništva odborov za pritožbe z dne 29. avgusta 2014 ne more biti predmet pritožbe na podlagi te določbe. Drugič, kršil naj bi člen 65(5) te uredbe s tem, da je potrdil, da je datum vročitve prve odločbe, ki ga je treba upoštevati pri izračunu roka za vložitev tožbe pri Splošnem sodišču, 20. december 2013. Tretjič, kršil naj bi tudi člen 81 navedene uredbe s tem, da je menil, da se ta člen ne uporablja za položaj, v katerem je bilo zaprošeno za ponoven začetek teka roka za vložitev tožbe pri Splošnem sodišču, in s tem, da se ni izrekel za pristojnega, da ga uporabi v obravnavanem primeru. Nazadnje, četrtič, opustil naj bi odločitev in kršil člen 75 iste uredbe s tem, da se ni izrekel in torej izpodbijane odločbe ni obrazložil v zvezi z drugim predlogom, navedenim zgoraj v točki 13, ki je bil v njeni zahtevi za vrnitev v prejšnje stanje in je bil ponovljen v razširjeni vlogi, poslani odboru za pritožbe, in sicer predlogom za ponovni vpis njene zahteve za registracijo znamke Evropske unije v register EUIPO, med tem ko sodišče Unije preizkuša njeno tožbo.

26 Najprej je treba preučiti zadnji tožbeni razlog, ki se nanaša na opustitev odločitve in neobrazložitev izpodbijane odločbe.

Tožbeni razlog, ki se nanaša na opustitev odločitve in neobrazložitev

27 Tožeča stranka je pri EUIPO vložila zahtevo za vrnitev v prejšnje stanje glede roka za ukrepanje pri Splošnem sodišču in navedla, da naj bi zato, ker rok ni začel ponovno teči od 17. junija 2014, izgubila ne samo pravico do vložitve tožbe pri Splošnem sodišču, ampak tudi pravico do ohranitve njene zahteve za registracijo znamke Evropske unije. V predlogih iz navedene zahteve je izrecno predlagala, naj se odloči, da rok za predložitev zadeve Splošnemu sodišču začne ponovno teči od 17. junija 2014, in da naj se njena zahteva za registracijo znamke Evropske unije ponovno vpiše v register EUIPO, med tem ko sodišče Unije preizkuša njeno tožbo. Te preudarke in predloge je ponovila v razširjeni vlogi pred odborom za pritožbe.

28 Tožeča stranka v tožbi pred Splošnim sodiščem poudarja, da se odbor za pritožbe v izpodbijani odločbi ni izrekel o njenem predlogu, povezanem z drugo pravico, navedeno zgoraj v točki 27, glede ponovnega vpisa njene zahteve za registracijo znamke Evropske unije v register EUIPO, med tem ko sodišče Unije preizkuša njeno tožbo. *A fortiori* naj izpodbijana odločba ne bi vsebovala nobene obrazložitve v zvezi s tem, kar naj bi pomenilo bistveno kršitev postopka, ki tožeči stranki preprečuje učinkovito obrambo njenih s tem povezanih pravic. Splošnemu sodišču je predlagala, naj se izreče o tem predlogu, pri tem pa dodala, da navedena neobrazložitev škoduje tudi zmožnosti Splošnega sodišča za nadzor zakonitosti izpodbijane odločbe.

29 Opustitev odločitve o predlogu lahko pripelje vsaj do delne razveljavitve odločbe odbora za pritožbe (glej v tem smislu sodbo z dne 2. julija 2002, SAT.1/OHMI (SAT.2), T-323/00, EU:T:2002:172, točka 19).

30 Kot je bilo navedeno zgoraj v točki 27, je v obravnavanem primeru tožeča stranka v okviru njene zahteve za vrnitev v prejšnje stanje glede roka za predložitev zadeve Splošnemu sodišču pri EUIPO vložila predlog za ponovni vpis njene zahteve za registracijo znamke Evropske unije v njegov register, med tem ko sodišče Unije preizkuša njeno tožbo, in je torej ta predlog za ponovni vpis povezala s svojim predlogom v zvezi s tem s tem rokom.

31 Odbor za pritožbe je potrdil stališče tajništva odborov za pritožbe, v skladu s katerim se postopek za vrnitev v prejšnje stanje ne more nanašati na rok za predložitev zadeve Splošnemu sodišču, zato je bil predlog za ponovni vpis zahteve za registracijo znamke Evropske unije v register EUIPO, povezan s predlogom za ponovni začetek teka roka za predložitev zadeve Splošnemu sodišču od 17. junija 2014, nujno zavrnjen. Torej glede na okvir zahteve za vrnitev v prejšnje stanje, v katerem mu je bil predložen ta predlog za ponovni vpis, odbor za pritožbe ni opustil odločitve.

32 Ta ugotovitev ni v protislovju s tem, kar je bilo navedeno v odgovoru EUIPO na tožbo, da ima zahteva za registracijo znamke Evropske unije, ki jo je vložila tožeča stranka, zdaj v registru status „postopek v zvezi s tožbo poteka“, in ne statusa „prijava zavrnjena“. EUIPO je namreč neodvisno od okvira zahteve za vrnitev v prejšnje stanje ugotovil, da je zavrnitev registracije zadevne znamke predmet tožbe pri sodišču Unije, in je iz tega sklepal, da mora biti zahteva za registracijo v registru navedena pod statusom „postopek v zvezi s tožbo poteka“.

33 Glede zatrjevane neobrazložitve je treba spomniti, da mora EUIPO v skladu s členom 75 Uredbe št. 207/2009 v odločbah navesti razloge, na katerih temeljijo. Ta obveznost obrazložitve, ki temelji tudi na členu 296 PDEU, je bila predmet ustaljene sodne prakse, v skladu s katero mora obrazložitev jasno in nedvoumno izražati razlogovanje avtorja akta, tako da lahko zadevne osebe učinkovito uresničujejo pravico do sodnega nadzora izpodbijane odločbe in da lahko sodišče Unije opravi nadzor zakonitosti odločbe. Ni nujno, da se v obrazložitvi podrobno navedejo vse upoštevne dejanske in pravne

okoliščine. Vprašanje, ali obrazložitev odločbe izpolnjuje te zahteve, je treba presojati ne le glede na njeno besedilo, ampak tudi glede na njen kontekst in vsa pravna pravila, ki urejajo zadevno področje (sodbi z dne 29. februarja 1996, Komisija/Svet, C-122/94, EU:C:1996:68, točka 29, in z dne 28. januarja 2016, Gugler France/UUNT – Gugler (GUGLER), T-674/13, neobjavljena, EU:T:2016:44, točka 52). Tudi zahtevo po obrazložitvi je treba presojati glede na okoliščine obravnavanega primera, zlasti vsebine akta in vrsto navajanih razlogov, česar posledica je, da ni nujno, da je v njej vedno navedeno izrecno stališče glede vseh elementov, ki jih navajajo ali predlagajo stranke (sodba z dne 30. marca 2000, VBA/Florimex in drugi, C265/97 P, EU:C:2000:170, točka 93; glej v tem smislu tudi sodbi z dne 30. novembra 2000, Industrie des poudres sphériques/Komisija, T-5/97, EU:T:2000:278, točka 199, in z dne 9. decembra 2010, Tresplain Investments/UUNT – Hoo Hing (Golden Elephant Brand), T-303/08, EU:T:2010:505, točka 46).

34 *Glede zatrjevane neobrazložitve je treba ugotoviti, da je v izpodbijani odločbi podana obrazložitev v skladu z zahtevami, navedenimi zgoraj v točki 33, ki je omogočila razumeti razlogovanje odbora za pritožbe in sestaviti povzetek, kot je naveden zgoraj v točkah od 17 do 20. To, da odbor za pritožbe ni posebej obrazložil zavrženja predloga, ki je bil v zahtevi za vrnitev v prejšnje stanje in je bil ponovno naveden v razširjeni vlogi tožeče stranke za ponoven vpis zahteve za registracijo znamke Evropske unije v register EUIPO, je to tudi zato, ker je v celoti zavrgel zahtevo za vrnitev v prejšnje stanje in pritožbo, ki mu je bila predložena, ker sta bili vloženi pred nepristojnimi organi, zaradi česar ni bilo treba ponoviti istih pojasnil za vsakega od predlogov, ki je izhajal iz njiju.*

35 Tožbeni razlog, ki se nanaša na opustitev odločitve in neobrazložitev je torej treba zavrniti. Nato je treba preizkusiti tretji tožbeni razlog za razveljavitev.

Tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 81 Uredbe št. 207/2009

36 Po mnenju tožeče stranke je odbor za pritožbe kršil člen 81 Uredbe št. 207/2009 v zvezi s postopkom za vrnitev v prejšnje stanje, ker je menil, da se ne uporablja za položaj, v katerem je bilo zaprošeno za ponoven začetek teka roka za vložitev tožbe pri Splošnem sodišču, in ugotovil, da ni pristojen, da to določbo uporabi v obravnavanem primeru.

37 Člen 81(1) Uredbe št. 207/2009 določa:

„Prijavitelj ali imetnik blagovne znamke [Evropske unije] ali katera koli druga stranka v postopku pred Uradom, ki kljub skrbnemu ravnanju, ki so ga zahtevale okoliščine, ni mogla upoštevati časovnega roka [v razmerju do Urada], na podlagi zahteve ponovno pridobi pravice, če to neupoštevanje na podlagi določb te uredbe neposredno povzroči izgubo katere koli pravice ali pravnega sredstva.“

38 Tožeča stranka meni, da je zakonodajalec, s tem ko je navedel „[…] rok v razmerju do Urada“, nameraval zajeti roke, ki „se nanašajo na“ EUIPO ali „so v povezavi z“ EUIPO. Izguba možnosti, da se pri Splošnem sodišču vloži tožba zoper odločbo odbora za pritožbe, zaradi neupoštevanja roka za vložitev tožbe naj bi tako morala biti predmet postopka za vrnitev v prejšnje stanje, ker se tak rok nanaša na EUIPO kot na avtorja odločbe, ki jo je mogoče izpodbijati, in potencialno stranko v zadevi pred Splošnim sodiščem.

39 Tožeča stranka namreč meni, da imajo izrazi „v razmerju do“, „se nanašajo na“ in „so v povezavi z“ enak pomen. Poudarja, da se začetek zadevnega roka, določenega v Uredbi št. 207/2009, določi z odločbo EUIPO. S sklicevanjem na člen 64(3) te uredbe tudi poudarja, da je posledica izteka tega roka, ne da bi bila zadeva predložena Splošnemu sodišču, učinkovanje navedene odločbe. Navaja še, da v členu 81(5) iste uredbe, v katerem so navedene omejitve področja uporabe postopka za vrnitev v prejšnje stanje, ni omenjen člen 65 navedene uredbe, ki ureja tožbe pri sodišču Unije in med drugim

opredeljuje rok za vložitev tožbe. Po njenem mnenju se torej rok za vložitev tožbe pri Splošnem sodišču na EUIPO nanaša iz različnih naslovov in neupoštevanje tega roka je lahko predmet zahteve za vrnitev v prejšnje stanje.

40 Vendar je treba spomniti, da je v uvodni izjavi 12 Uredbe št. 207/2009 navedeno:

„[…] Nujno je […], da se ob ohranjanju obstoječe institucionalne strukture in ravnovesja moči znotraj Skupnosti predvidi Urad za usklajevanje na notranjem trgu (blagovne znamke in modeli), ki je neodvisen pri reševanju tehničnih problemov in je pravno, upravno in finančno samostojen. Torej je potrebno in primerno, da gre za telo Skupnosti s pravno osebnostjo in ki ima izvedbena pooblastila, ki mu jih podeljuje ta uredba, in da naj deluje v okviru zakonodaje Skupnosti, ne da bi se zmanjševale pristojnosti institucij Skupnosti.“

41 Kot navaja EUIPO, bi priznanje možnosti njenim organom, da ugodijo zahtevi za vrnitev v prejšnje stanje glede roka za vložitev tožbe pri Splošnem sodišču, pripeljalo do poseganja v pristojnosti slednjega, ki je s pridržkom nadzora s strani Sodišča edino sodišče, ki lahko presoja dopustnost tožbe, ki mu je predložena v skladu s členoma 256 PDEU in 263 PDEU.

42 V zvezi s tem določbe teh členov določajo, da Splošno sodišče nadzira zakonitost aktov organov, uradov ali agencij Unije s pravnim učinkom za tretje osebe s pridržkom pogojev dopustnosti, ki se nanašajo zlasti na to, da se postopki iz tega člena glede na posamezni primer sprožijo v dveh mesecih od objave akta ali njegovega uradnega obvestila tožniku, če tega ni bilo, pa od dneva, ko je zanj izvedel. Dopustnost je tako eden od elementov za presojo tožbe, ki spada pod pristojnost sodišča, zlasti ker jo mora preučiti po uradni dolžnosti, kot je Sodišče opozorilo med drugim v sklepu z dne 26. februarja 1981, Farrall/Komisija (10/81, EU:C:1981:60), ali v sodbi z dne 23. aprila 1986, Les Verts/Parlament (294/83, EU:C:1986:166, točka 19).

43 Člen 263, peti odstavek, PDEU sicer določa, da se v aktih o ustanovitvi organov, uradov in agencij Unije lahko določijo posebni pogoji in podrobnosti glede tožb fizičnih ali pravnih oseb zoper akte teh organov, uradov ali agencij, ki imajo zanje pravni učinek. Vendar je v obravnavanem primeru člen 65(5) Uredbe št. 207/2009, ki določa, da se tožba zoper odločbo odbora za pritožbe pri Sodišču vloži v dveh mesecih po datumu obvestila o odločbi odbora za pritožbe, kar zadeva pristojnost sodišča za presojo spoštovanja roka za vložitev tožbe, povsem v skladu s splošno ureditvijo, določeno v členu 263 PDEU.

44 V zvezi s tem je iz spisa razvidno, da je tožeča stranka zadevo predložila Splošnemu sodišču po tem, ko se je seznanila s prvo odločbo, in da je v tem okviru to že obravnavalo vprašanje spoštovanja roka za vložitev tožbe, ki je bila pri njem vložena zoper to odločbo. Tožbo je razglasilo za prepozno vloženo in zato za nedopustno. Ker je bila vložena pritožba, bi bilo glede na primer mogoče to presojo znova obravnavati, ampak vsekakor bi morali to storiti sodišči Unije, ne pa EUIPO. Tudi če bi odbor za pritožbe pri EUIPO ugodil zahtevi za vrnitev v prejšnje stanje, to Splošnega sodišča nikakor ne bi vezalo pri presoji zamude ali pravočasnosti tožbe, ki je bila pri njem vložena zoper prvo odločbo.

45 V okoliščinah, v katerih lahko sodišče tožbo, ki je bila pri Splošnem sodišču vložena zoper odločbo odbora za pritožbe pri EUIPO, šteje za prepozno, se ne uporablja člen 81 Uredbe št. 207/2009 o vrnitvi v prejšnje stanje, ampak določbi, ki se uporabljata za sodišče, to je poleg člena 263 PDEU tudi člen 45, drugi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije, v skladu s katerim „[p]otek roka ne škoduje pravicam, če zadevna stranka dokaže obstoj nepredvidenih okoliščin ali višje sile“.

46 Sodni postopek se poleg tega od začetka ne deli na dva dela, kot je določeno v členu 81 Uredbe št. 207/2009, z vložitvijo tožbe na eni in vložitvijo zahteve za vrnitev v prejšnje stanje na drugi strani, o kateri bi se sodišče posebej izreklo, da bi presojalo dopustnost tožbe glede spoštovanja roka za vložitev navedene tožbe. V okviru postopka, ki se začne po vložitvi tožbe, se namreč načeloma preuči njena dopustnost, in le če je sodišču predložen ugovor nedopustnosti, v katerem je predlog, naj v zvezi

s tem odloči, ne da bi začel vsebinsko razpravo, ali če sodišče v zvezi s tem po uradni dolžnosti presoja absolutno procesno predpostavko, lahko z ločeno odločbo odloči o dopustnosti, nato pa o utemeljenosti, če vendarle prizna dopustnost tožbe.

47 Zato trditev tožeče stranke, ki temeljijo na preudarkih o besedišču in na okoliščini, da se na EUIPO iz več naslovov nanaša rok za vložitev tožbe pri Splošnem sodišču, ni mogoče sprejeti.

48 Postopkovne določbe člena 81 Uredbe št. 207/2009 so povsem v skladu z razlago členov 256 PDEU in 263 PDEU, navedeno zgoraj v točkah od 41 do 47.

49 V členu 81 Uredbe št. 207/2009 je namreč odstavek 2, ki podrobneje določa, da je treba zamujeno dejanje opraviti v roku za vložitev zahteve za vrnitev v prejšnje stanje, to je v dveh mesecih od prenehanja vzroka za neupoštevanje časovnega roka. Odstavek 4 istega člena določa, da „[o]ddelek, pristojen za odločanje o zamujenem dejanju, odloči o zahtevi“. Zamujeno dejanje je tisto, ki bi moralo biti opravljeno v roku, katerega ponovni začetek se predlaga v zahtevi in katerega cilj je pridobiti pravico ali uresničevati pravno sredstvo.

50 V obravnavanem primeru bi se glede tožbe pri Splošnem sodišču zoper odločbo odbora za pritožbe pri EUIPO – tudi če bi bilo treba uporabiti člen 81 Uredbe št. 207/2009 – ob upoštevanju odstavkov 2 in 4 tega člena zahtevalo, da se zamujeno dejanje, to je tožba, izvede v dveh mesecih od prenehanja vzroka za neupoštevanje časovnega roka, zaradi katerega je ni bilo mogoče vložiti prej, in da se v istem roku zahteva za vrnitev v prejšnje stanje vloži pri organu, pristojnem za odločanje o tej tožbi, to je pri Splošnem sodišču. To ni v skladu z razlago, ki jo želi tožeča stranka, in potrjuje predvsem, da se o tem ne bi mogla izreči nobena služba ali noben organ EUIPO.

51 Poleg tega ugotovitve iz točke 45 zgoraj ni mogoče ovreči s tem, kar poudarja tožeča stranka, da v odstavku 5 člena 81 Uredbe št. 207/2009, ki določa izjeme od uporabe tega člena za nekatere roke v zvezi s postopki pred EUIPO, ni omenjen rok za vložitev tožbe pri Splošnem sodišču, naveden v členu 65 iste uredbe. Ta neobstoj je mogoče pojasniti s tem, da se člen 81 Uredbe št. 207/2009 ne uporablja v celoti za postopke, ki se začnejo pri sodišču Unije. Res je, kot poudarja tudi tožeča stranka, da je v členu 82 iste uredbe, naslovljenem „Nadaljevanje postopka“, ki se nanaša na druge položaje neupoštevanja rokov „v razmerju do“ EUIPO, ki jih je mogoče popraviti, nasprotno v njegovem odstavku 2 med določbami, ki določajo rok in so izključene z njegovega področja uporabe, izrecno naveden člen 65 iste uredbe. Vendar pa ta neskladnost v predstavitvi določb členov 81 in 82 Uredbe št. 207/2009 ne preprečuje ugotovitve, da se v obeh vrstah položajev določbi v zvezi z roki „v razmerju do“ EUIPO ne morejo nanašati na roke za vložitev tožbe pri sodišču Unije.

52 Odbor za pritožbe se je, potem ko je to storilo tajništvo odborov za pritožbe, torej pravilno izrekel za nepristojen za preučitev zahteve za vrnitev v prejšnje stanje, ki jo je vložila tožeča stranka, zato je treba tretji tožbeni razlog zavrniti.

Druga razloga

53 Ugotovitev v točki 52 zgoraj je zadostna za zavrnitev tožbe, vključno s predlogom v zvezi z vrnitvijo zadeve v odločanje EUIPO, ne da bi bilo treba preučiti druga tožbena razloga, ki ju je navedla tožeča stranka, ki sta brezpredmetna, saj zaradi njiju ni mogoče, tudi če sta utemeljena, razveljaviti izpodbijanega akta.

54 Odbor za pritožbe je namreč pritožbo zoper dopis tajništva odborov za pritožbe z dne 29. avgusta 2014 zavrgel kot nedopustno. V zvezi s tem zadošča, da je eden od razlogov za nedopustnost, ki jih je navedel odbor za pritožbe, utemeljen, kot je bilo ugotovljeno zgoraj v točki 52, da tej tožbi zoper izpodbijano odločbo ni mogoče ugoditi (glej po analogiji glede več razlogov, ki utemeljujejo odločbo Komisije, sodbi z dne 6. novembra 1990, Italija/Komisija, C-86/89, EU:C:1990:373, točka 20, in z dne

14. decembra 2005, General Electric/Komisija, T-210/01, EU:T:2005:456, točki 42 in 43, ali glede več razlogov za nezakonitost, ki jih je navedlo Splošno sodišče, sodbo z dne 18. marca 1993, Parlament/Frederiksen, C-35/92 P, EU:C:1993:104, točka 31, ali dalje glede več razlogov za to, da je Splošno sodišče zavrnilo tožbo, sklep z dne 24. januarja 1994, Boessen/EESO, C-275/93 P, EU:C:1994:20, točki 25 in 26).

55 Zlasti kar zadeva drugi tožbeni razlog tožeče stranke, v skladu s katerim naj bi odbor za pritožbe s tem, da je potrdil, da je datum vročitve prve odločbe, ki ga je treba upoštevati pri izračunu roka za vložitev tožbe pri Splošnem sodišču, 20. december 2013, kršil člen 65(5) Uredbe št. 207/2009, EUIPO v bistvu pravilno trdi, da je ta razlog glede na razlogovanje odbora za pritožbe, ki je pripeljalo do zavrženja zahteve za vrnitev v prejšnje stanje zaradi nedopustnosti, brezpredmeten.

Stroški

56 V skladu s členom 134(1) Poslovnika Splošnega sodišča se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. V obravnavanem primeru tožeča stranka ni uspela, zato se ji v skladu s predlogi EUIPO naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (drugi senat),

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Družbi Monster Energy Company se naloži plačilo stroškov.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 8. junija 2016.

Podpisi